

DEPECHE MODE

MONUMENT

DENNIS BURMEISTER & SASCHA LANGE

Dennis Burmeister, Sascha Lange
Depeche Mode: Monument

translation © Josef Kubík
copyright © Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2013
(Published with Blumenbar; »Blumenbar« is
a trademark of Aufbau Verlag GmbH & Co. KG)

ISBN 978-80-7511-188-3
ISBN 978-80-7511-193-7 (pdf)

DEPECHE MODE

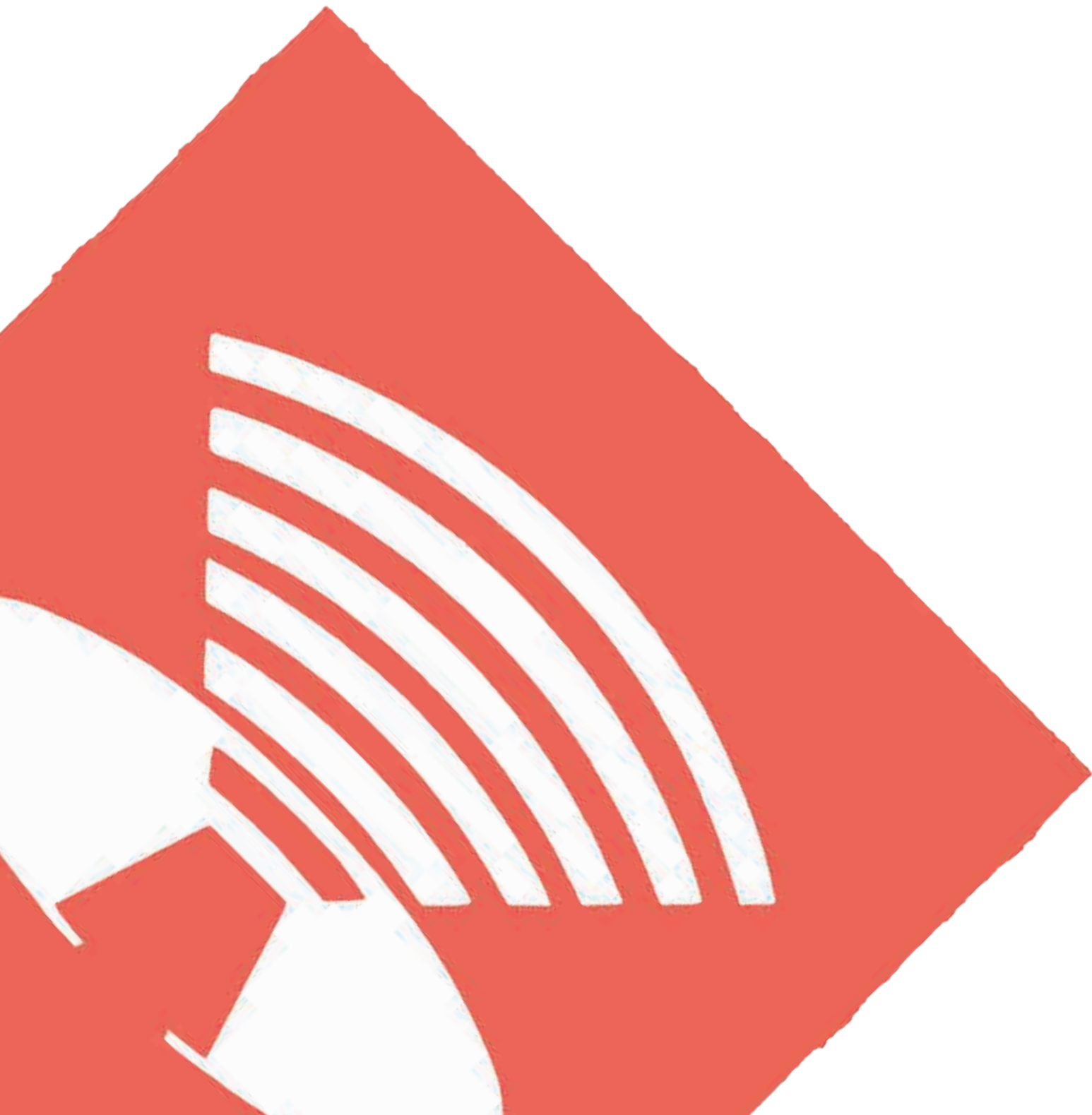
MONUMENT

DENNIS BURMEISTER & SASCHA LANGE

► ÚVOD	7
► BASILDON	8
► SPEAK AND SPELL	34
► A BROKEN FRAME	50
► CONSTRUCTION TIME AGAIN	70
► SOME GREAT REWARD	94
► THE SINGLES 81 – 85	120
► BLACK CELEBRATION	136
► MUSIC FOR THE MASSES	160
► VIOLATOR	190
► SONGS OF FAITH AND DEVOTION	212
► ULTRA	232
► EXCITER	260
► PLAYING THE ANGEL	280
INTERVIEW S DARYLEM BAMONTEM	298
► SOUNDS OF THE UNIVERSE	300
INTERVIEW S ANNE HAFFMANSOVOU	324
► DELTA MACHINE	330
INTERVIEW S DANIELEM MILLEREM	342
► FAN CULTURE NA ZÁPADĚ A NA VÝCHODĚ	
ZA ZDÍ	358
OFICIÁLNÍ FANKLUB DEPECHE MODE	388
BOOTLEGY	394
FAN EXHIBITION 2013	396
► DODATEK	
SEZNAM VŠECH TURNÉ	412
BIBLIOGRAFIE	423
PODĚKOVÁNÍ	424

KNIHA PRO MASY

Přes třicet let vzrušují Depeche Mode milióny fanoušků, a to přesto, že tahle kapela nikdy nedělala hudbu pro masy. Od bubblegumového synthpopu na jejich albu *Speak & Spell* ke kovovým zvukům *Some Great Reward*, přelomovému *Music For The Masses*, celosvětovému hitu *Violator*, digitálnímu minimalismu *Exciter*, nebo jejich poslední desce *Delta Machine*, Depeche Mode vždy odmítali následovat hitparádové trendy a nenechali se svést z cesty svými odpůrci. A to je jen pár z věcí, pro které jsou tak populární a mají tak obrovskou fanouškovskou základnu. Neexistuje pro to lepší slovo: Depeche Mode jsou fenomén.

Manažerka vydavatelství Mute Anne Haffmansová se kdysi dolechla o sbírce Dennise Burmeistera věnované Depeche Mode. Za uplynulých 25 let Burmeister nashromáždil promo materiály, nahrávky, upomínkové předměty, novinové články, propagační posterky k turné a dokonce zlaté desky z celého světa. Do jeho sbírky patří tak raritní kousky jako první demopáska Depeche Mode z roku 1980, pomocí které se kapela neúspěšně pokoušela najít nahrávací společnost. Byla to Anne Haffmansová, kdo Burmeisterovi navrhl, aby vydal knihu. Ale v kterém místě své nekonečné sbírky by měl Burmeister začít?

Shodou okolností jsem se s Dennisem prvně setkal v berlínské kanceláři Mute Records. Dennis je grafik a sběratel, a já jsem spisovatel a historik mladých kultur. Ale více než to, oba jsme dlouholetí fanoušci Depeche Mode, kteří vyrůstali v osmdesátých letech dvacátého století – Dennis v Meckleburgu a já, Sascha, v Lipsku. Mluvili jsme o nápadu na knížku, ale zdálo se to být jen snění, nic víc.

O pět let později kniha *Depeche Mode: MONUMENT* vychází. Naším cílem bylo předložit komplexní retrospektivu kapely. A tohle je první kniha vůbec, která umožňuje čtenáři sledovat tři desetiletí hudební historie v nablýskané syntéze hudby a designu, až do posledního detailu.

Příběh Depeche Mode je zároveň také příběhem velmi aktivní fanouškovské základny, která přijala a dále předávala styl kapely a její grafické symboly. Tato kniha jedinečným způsobem prezentuje rozsáhlou historii fanouškovské kultury této kapely, na Východě i na Západě – zvláště prostřednictvím fanklubů, fanzinů a fanouškovských párty, které jsou zdokumentovány ve velmi osobní kapitole.

Rozhodujícím faktorem pro vznik knihy *Depeche Mode: MONUMENT* byl katalog nahrávek, jež vydala společnost Mute Records ve Velké Británii – domově kapely a labelu. Díky tomuto katalogu kniha zahrnuje kompletní diskografii. Co víc, představujeme také německá vydání, promo singly a neobvyklé publikace z celého světa. Jsme velmi hrdí, že můžeme ukázat i nepublikované fotografie z archívů Tima Williamse, Alana Wildera, Herberta R. Kollische a Daryla Bamonteho.

Rádi bychom vyjádřili vřelé poděkování společnosti Mute Records, bývalým zaměstnancům společnosti Intercord, bezpočtu fotografů, fanoušků, sběratelů a přátelům za jejich podporu.

Přejeme Vám příjemnou cestu zpět v čase a mnoho potěšení z nových zjištění, ze znovuobjevování a z oddání se nostalgii.

Dennis Burmeister a Sascha Lange

► BASILDON

MÍSTO ZROZENÍ KAPELY

Basildon je nudný. Asi třicet mil na východ od centra Londýna, a ani stopa po pulsujícím městském životě. Jen jedna nezáživná moderní nemovitost vedle druhé, sled nízkých řadových domků, kam až oko dohlédne, které vyrostly na poli v poválečné Anglii, aby v nich našlo bydlení osmdesát tisíc lidí. Vyrůstat tady jako teenager na konci sedmdesátých let znamenalo mít jen pár možností: opíjet se, rvát se, anebo založit hudební skupinu. A právě tady začal neuvěřitelný příběh Depeche Mode. Dave Gahan, Andrew Fletcher, Martin Gore a Vince Clarke, zakládající členové Depeche Mode, vyrůstali ve skromných, ale nikoliv chudých rodinách v Basildonu. Vincent John Martin (Vince) se narodil 3. července 1960 v South Woodford. Během raných let Depeche Mode si změnil příjmení na Clarke, údajně kvůli tomu, aby jej přestal vyhledávat úřad práce. Vince, hlavní síla, která stála za vytvořením kapely, byl členem skautské organizace Boys' Brigade při Metodistické církvi svatého Pavla v Basildonu, kde se poznal s Andrewem Fletcherem (Andy), který se narodil 8. července 1961 v Nottinghamu. Ve škole bral Vince hodiny hry na housle, a ty později vyměnil za kytaru. V té době byla dominantním zvukem z rádií a gramofonů hudba ze sedmdesátých let – Simon & Garfunkel, T. Rex, Pink Floyd a David Bowie.

Po čase Vince a Andy přestali chodit do Boys' Brigade a místo toho se setkávali v mládežnickém klubu místního kostela. Příležitostně někam vyrazili se stydlivým Martinem Lee Gorem, který se narodil 23. července 1961 v Londýně a byl to Andyho kamarád ze školy. Martin byl, jako velký fanoušek Sparks a Talking Heads, dobrý ve hře na kytaru, a svou první skupinu založil v roce 1977 – duo Norman and The Worms. Ve stejném roce založil Vince duo nazvané Nathan. To bylo ovlivněno hudbou Simona & Garfunkela. K okruhu přátel budoucích členů Depeche Mode patřla také

Alison Moyetová, která později vytvořila duo Yazoo, právě s Vincem Clarkem. Alison, stejně jako Martin a Andy, chodila do školy svatého Mikuláše (St. Nicolas school) v Basildonu a byla jejich spolužačkou v některých ročnících.

V té době mnoho britských teenagerů snilo o tom mít vlastní kapelu a objevovat se v *Top Of The Pops*, nejpopulárnější show britské televize v době před nástupem MTV. Ti, kdo se objevili v *Top Of The Pops*, měli tzv. „vyděláno“ – to byl obvyklý názor té doby. A pak, v roce 1977, propukla ve Velké Británii jako epidemie – nebo jako revoluce – punková éra. Tenhle virus infikoval mozky bezpočtu teenagerů. Najednou bylo opravdu snadné založit kapelu. Nebylo potřeba brát po dlouhá léta hudební lekce, nebo dokonce umět číst hudební zápisy: na kytaru jste mohli zahrát písničku už na dva akordy. Udělej to sám, to bylo to jediné, co bylo potřeba znát o punku. Ale punk nebyla jen rychlá a agresivní muzika.

Když v Manchesteru založená kapela Joy Division vydala v roce 1979 své debutové album *Unknown Pleasures*, a o rok později druhé pod názvem *Closer*, zrodil se, aniž by zatím stál úmysl, nový hudební žánr. Další kapely následovaly. Pomalé a teskné kytarové riffy, překryté syntezátorovým zvukem, promlouvaly k duším generace teenagerů: zrodila se nová vlna. Syntezátorový minimalismus alba z roku 1978 *Die Mensch Maschine* německé elektronické skupiny Kraftwerk dosáhl u punkové a novovlnné generace kultovního statusu.

Vedle standardních rockových sestav s kytarou, basou a bicími se jen před pár lety objevil celý balík nových ná-

ŽELEZNIČNÍ STANICE BASILDON. Dobrý den, smutku.

strojů, existujících jen díky technickému vývoji v elektronické hudbě. Bicí automaty a syntezátory byly sice mimo finanční dosah teenagerů spadajících do dělnické třídy, ale časem si tyto futuristické mašinky, které jako by vypadly z hvězdné lodi Millennium Falcon Hana Sola, mohlo dovolit víc a víc mladých muzikantů. Nová éra byla uvedena na scénu. V roce 1982 se v německém magazínu *Der Spiegel* hovořilo o „pop music pro generaci Hvězdných válek“, s odkazem na bezpočet nových elektronických kapel z Velké Británie. První monofonické syntezátory mohly vydávat v jednom okamžiku pouze jeden tón, takže na ně stačilo hrát jedním prstem. To znamená, že abyste vytvářeli zvuky a melodie, nemuseli jste znát vůbec žádné akordy. Jedním z nejzásadnějších příkladů této nové elektronické hudby byla německá skupina Deutsch Amerikanische Freundschaft (Německo-americké přátelství), zkráceně DAF, a jejich LP *Die Kleinen und Die Bösen*.

Basildon je nudný. To je důvod, proč se „udělej to sám“ žánry, jako punk a nová vlna, rozšířily jako blesk. Album skupiny The Cure *Three Imaginary Boys* z roku 1979 tak moc zaujalo Vince Clarka, že chtěl dělat něco podobného. Jeho kytarové duo Nathan se rozpadlo a další kapela s jepičím životem, kterou založil s několika kamarády, se jmenovala No Romance In China. Vince a Andy se už nesečkávali v kostelním klubu mládeže, ale chodili do Leisure Centre v Basildonu i s Martinem Gorem a Vincovým kamarádem Robertem Marlowem. Tady si povídali o svých

oblíbených nahrávkách skupin jako OMD, Fad Gadget, The Human League, The Normal a Kraftwerk. V té době projevoval Martin horlivý zájem o Německo – o německý jazyk i kulturu –, částečně kvůli školnímu výměnnému pobytu v městečku Erfde ve Šlesvicko-Holštýnsku. Zajímal se zvláště o německou elektro-punkovou scénu a její kapely jako DAF, Palais Schaumburg a Der Plan.

Ale hudba zůstávala v té době prostě jen jeho koníčkem. V létě 1979 dokončil Martin střední školu a šel pracovat do banky NatWest v Londýně. Andy Fletcher od chvíle, kdy odešel ze školy, pracoval pro pojišťovnu Sun Life Insurance.

Vince si stálou práci nehledal. Konvenční zaměstnání ho nudila stejně, jako ho nudil Basildon. Vince chtěl dělat hudbu, a to jako hlavní zaměstnání, ne až po práci. Ale jeho kapely měly doteď jen krátkou dobu trvání. Na začátku roku 1980 on a jeho kamarád Andy založili novou kapelu, s trochu nemotorným názvem Composition of Sound.

Směřovali k vytváření hudby, která byla futuristická a zároveň svěží, podobně jako hrály nové elektronické kapely, které se jim líbily. Jenže Vince měl jenom kytaru a Andy basovou kytaru. Začali se poohlížet po dalších členech skupiny. „Vzali mě jenom proto, že jsem byl jeden z mála lidí v Basildonu, kteří měli syntezátor,“ vzpomínal Martin Gore, který v té době hrál s Robertem Marlowem v kapele s názvem French Look. Začali zkoušet v malé garáži u Vinceho doma. Ten napsal písničky, kterým dodával rytmus zvuk levného bicího automatu. V té době již také v obýváku odehráli vystoupení pro kamarády.

DOSPÍVÁNÍ V BASILDONU. 16 Shepeshall (Martin Gore), 59 Mynchens (Vince Clarke), 101 Woolmer Green (Andy Fletcher), 56 Bonnygate (Dave Gahan)

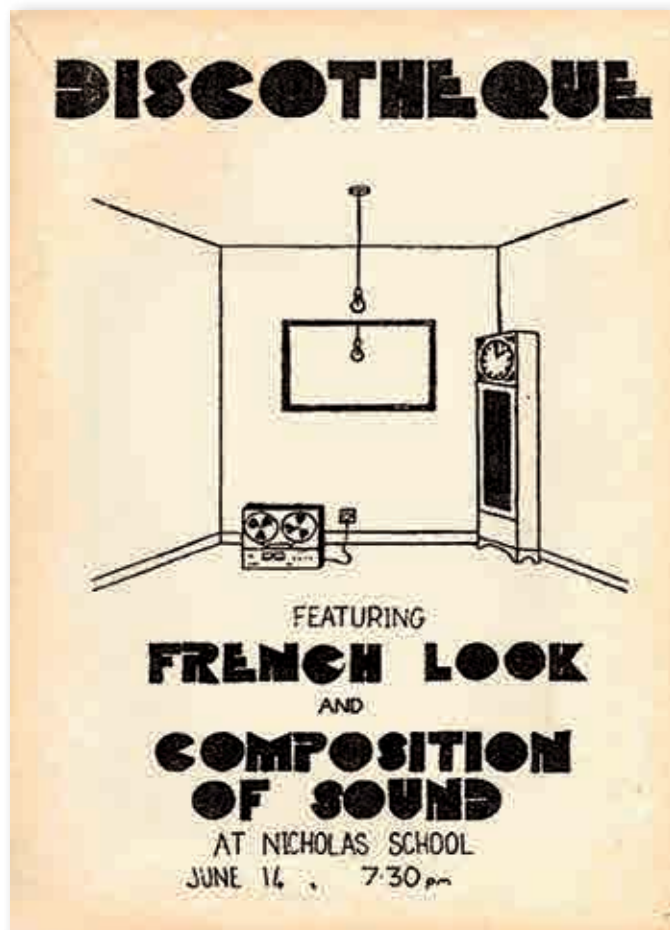

COMPOSITION OF SOUND

Dne 30. května 1980 měla kapela Composition of Sound první vystoupení před skutečným publikem na party v The Paddock, v komunitním centru v Basildonu. Ačkoliv byl Vince hlavní zpěvák, nebyl příliš věrohodný, jelikož za svým nástrojem postával docela stydlivě. „Potřebujeme nějakého frontmana, aby to lidi víc zajímalo,“ znělo jeho rozhodnutí. Na konkursu ve zkušební místnosti v budově Woodlands School, kde několik lidí zpívalo píseň Davida Bowieho *Hereos*, vystoupil teenager, kterého znali ze širšího okruhu kamarádů. David Gahan (Dave) se narodil 9. května roku 1962 v Chigwellu. Byl divokým děckem z jiné části Basildonu a členem místní soul boy scény.¹ „Zkoušel jsem párkrát s několika skupinama,“ řekl Dave později magazínu *Uncut*. „Nikdy ale neměly koncert, jen zkoušely po škole. Jedna z kapel se jmenovala The Vermin a byli dost známí, aspoň v jedné části Basildonu. Vzali jsme si do hlavy, že budeme noví Sex Pistols.“

Dave také příležitostně dělal zvukaře kapele French Look. Andy vzpomíná: „Dave vypadal lépe než my a měl tisíckrát víc kontaktů. My neměli žádné. A zpíval fakt dobře.“ Vince se ho spontánně zeptal, jestli by nechtěl být jejich nový zpěvák, a 14. června 1980 čtyřčlenní Composition of

¹ Poznámka překladatele: Soulboys (Soul Boys) byla subkultura mladých Angličanů pocházejících z dělnické třídy, na přelomu 70. a 80. let 20. století, kteří našli zalíbení v americkém soulu a funky hudbě.

Plakát na koncert 14. června 1980 ve škole svatého Mikuláše (St. Nicolas School). Autorem plakátu byl bratr Vince Clarkea Rodney Martin.

Plakát na koncert 21. června 1980 v Top Alex v Southend-Sea, který navrhl bratr Vince Clarkea Rodney Martin.

Sound vystupovali na svém prvním koncertě ve škole svatého Mikuláše v Basildonu.

Nový zpěvák rychle zapracoval na image kapely. Dave měl vždy slabost pro módu a design, tedy obory, které studoval na Technical College v Southend-on-Sea. Obzvláště neohrabané jméno kapely přímo volalo po změně. Po pár koncertech Dave ostatní přesvědčil, aby přijali nové, chytlavější jméno inspirované francouzským módním magazínem, na který narazil: DEPECHE MODE.

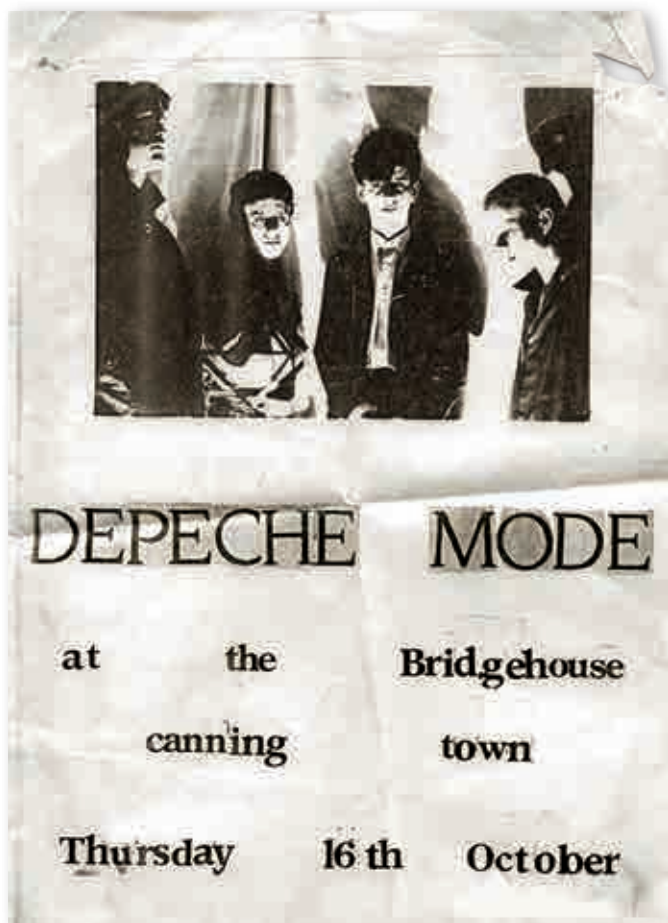
Nebyl to jen název, co se muselo změnit, také zvuk potřeboval být atraktivnější. Po několik týdnů se Vince prodíral mizernými dočasnými zaměstnáními, dokud nebyl schopný dopřát si syntezátor. Také Andy si jeden pořídil. Kytary se staly minulostí. To však ještě nebyl důvod ke spokojenosti, nezačali jeden druhého poplácávat po zádech z radosti, že mají kapelu: jejich prioritou teď bylo svou skupinu proslavit. To bylo samozřejmě nejsnadnějším prostřednictvím koncertů, tolika, jak jen bylo možné.

Rozhodující okamžik přišel, když jim vlastník klubu Gary Turner nabídl pravidelné místo k vystupování v Crocs v Rayleigh, šest mil východně od Basildonu. A tak tu v srpnu 1980 odehráli několik koncertů. Do klubu se vešlo až pět set lidí a to bylo také množství, které se tam objevovalo při sobotních koncertech. Mnoho lidí v publiku byli stoupenci novoromantických trendů – které se vyznačovaly bizarními obleky a účesy, a také silným make-upem; další byli kamarádi z Basildonu a studenti z Daveovy technické školy.

První fanouškovská základna se začala pomalu rozrůstat a příznivci začali jezdit na koncerty, které měla kapela v Londýně. Vince Clarke tu zajistil první koncert v klubu Bridgehouse v Canning Town v East Endu. I když dorazilo jen pár lidí, vlastník jim nabídl termíny pro další koncerty. Vedle písní, které skládal Vince, měli v repertoáru také pár coververzí, jako *Price Of Love* od Everly Brothers. Všechno se začínalo Depeche Mode celkem dařit. Byla to doba, kdy se neustále vydávaly nové desky. Proč by jedna z nich nemohla být jejich?

VYSNĚNÝ SINGL

Demo páska, kterou vnucoval Vince Clark, byla jediná cesta jak získat lepší místa na koncerty. A tak ve studiu Lower Wapping Conker Company poblíž Barking nahráli písně *Ice Machine*, *Photographic* a *Radio News* na čtyřstopý nahrávací systém a primitivní zařízení. V Tape Copying Services v Londýně si nechali udělat kopii na kazetu. Uvnitř každé krabičky s kazetou Vince Clarke ručně napsal jako kontakt adresu svých rodičů.

Plakát na koncert 16. října v londýnském klubu Bridgehouse.

V naději, že získají nahrávací kontrakt, obcházeli Vince a Dave s touto nahrávkou velké nahrávací společnosti v Londýně. Tehdy nestačilo poslat jen své demo, ale bylo nutné osobně se setkat s A&R manažery a poslouchat demosnímky společně s nimi – pokud měli čas a chuť. Ale o Depeche Mode neměl zájem žádný z nich. Poslední zastávku udělali Vince s Davem u nezávislé společnosti Rough Trade v jejich malém obchůdku v Notting Hill. Majitel společnosti si pásku poslechl, ale ani jemu se nezdálo, že by to byla správná hudba pro Rough Trade. Odkázal je na Daniela Millera z Mute Records, který byl právě také v obchodě. Jenže v ten den Miller řešil technické problémy s LP Fad Gadget, a tak je jednoduše odpálkoval.

Zatím se příběh Depeche Mode podobá bezpočtu jiných hudebních skupin – byli to mladí muzikanti s ambiciózním demosnímkiem, ale žádnou nahrávací smlouvou v dohledu.

DEMOPÁSKA

Původní páska s demosnímky se už zdála být ztracena, nakonec se stala předmětem prodeje na velké online aukci v únoru 2011. Nový majitel za ni dal 2 000 liber. Druhá kopie, kterou měl v držení Terry Murphy, majitel legendárního klubu Bridgehouse, byla na aukci prodána krátce poté, dokonce ještě za vyšší částku, a to 2 800 liber.

Proto se chlapci zaměřili na další koncert. V listopadu 1980 dělali předkapelu Fad Gadget v Canning Town. Daniel Miller se tam objevil také. Poté, co je viděl naživo, radikálně změnil názor. Už o pár dní později se jim Daniel ozval a zeptal se jich, jestli by měli zájem o nahrání singlu v produkci Mute. „Byli jsme v té době velkými fanoušky Mute,“ vysvětloval Martin později, „a dostat nabídku smlouvy na singl byla prostě úžasná věc.“

Ve stejné době zaujala kapela sedmnáctiletého manažera Soft Cell Stevea Pearce (Stevo), který je požádal, zda by se nepodíleli skladbou na futuristické albové kompilaci, kterou plánoval vydat na svém labelu Some Bizzare. „Futuristi“ bylo chytlavé označení pro některé elektronické kapely. Ale neudrželo se.

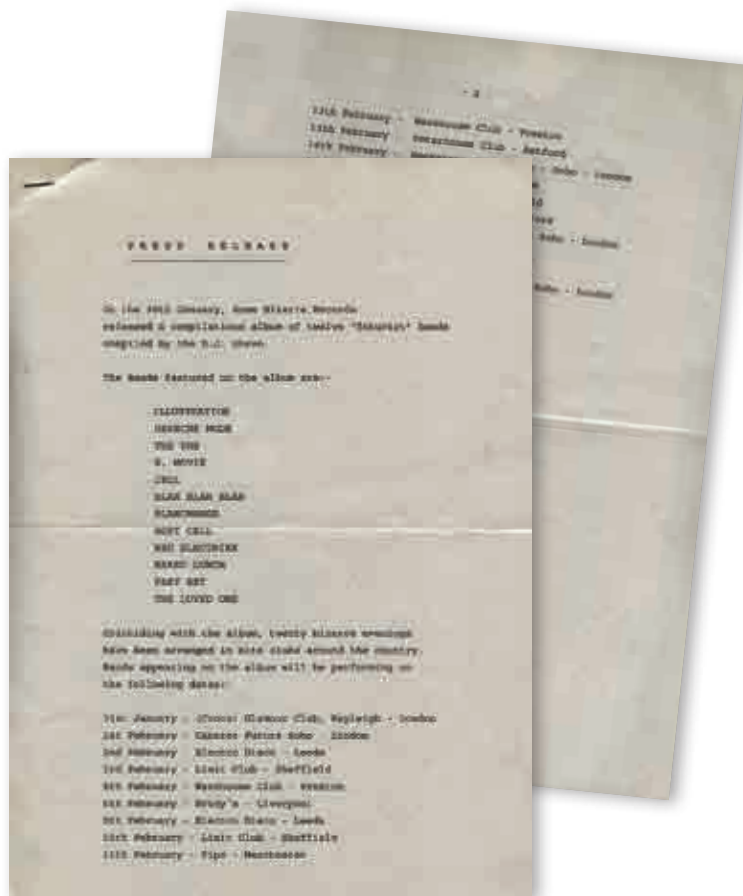
DJ Stevo byl rovněž organizátorem koncertů pro začínající umělce a chtěl zapsat Depeche Mode, když jim nabízel, že budou předskokany na koncertech Ultravox, a smlouvu na několik alb. Ale Depeche Mode na to neskočili – nemínili se upsat smlouvou na dlouhou dobu, pro začátek preferovali vydání singlu. Souhlasili, že přispějí na album *Some Bizzare* svou skladbou *Photographic*, kterou produkoval Daniel Miller společně s kapelou na konci roku 1980 v Tape One Studio. Třicátého ledna 1981 se kompilace obsahující první skladbu Depeche Mode na vinylu dostala na pulty obchodů.

Stále to byli čtyři normální chlapci z Basildonu. Jen po nudě už nebylo ani památky – nemohli se dočkat, až budou mít svůj první singl.

SOME BIZZARE ALBUM LP • SOME BIZARRE BZLP 1 • UK

Some Bizzare Album verze skladby *Photographic* byla po dlouhou dobu dostupná pouze na původní desce. Ale 26. října 1998 se tato verze objevila na reedici kompilace *The Singles 81-85*.

DVACET BIZARRE VEČERŮ

Souběžně s vydáním *Some Bizzare Album* 30. ledna 1981 vydal Steve Pearce tiskovou zprávu oznamující „dvacet bizarních večerů“ na únor 1981, sestávajících z koncertů, na nichž vystoupili někteří interpreti z alba.

SOME BIZZARE Album PROMO POSTER • UK

MUTE RECORDS

Udělej-to-sám bylo na pořadu dne – pro skladby, produkci, vizualizaci a nahrávací společnosti. Po léta byl Daniel Miller velkým fanouškem německé elektroniky a krautrockových kapel. Teď potřeboval label pro svůj vlastní elektro-punkový one-man projekt s názvem *The Normal*. Udělej-to-sám, tato etika punkového hnutí si Millera získala okamžitě, protože neměl ambice pracovat s komerčními nahrávacími společnostmi – jenom by se mu pletly do jeho hudby. A tak když mu bylo dvacet sedm let, založil Mute Records, to bylo v roce 1978. Přitom neměl ani potuchy, jak nahrávací společnosti fungují.

Debutový singl *The Normal* byl vydán 1. května 1978, pod názvem *T.V.O.D. / Warm Leatherette* a prodalo se jej 30 000 kopií – velký úspěch pro nezávislý label –, což přineslo Danielu Millerovi velké uznání, i když se singl nedostal do hitparád nebo mainstreamových rádií.

Druhý projekt Daniela Millera byl *Silicon Teens*, založený na aranžování coververzí starých rock'n'rollových skladeb na syntezátorech. Ve skutečnosti byl tento projekt chytrý podvod: hudebníci této kapely, jejichž jména jako Darryl (zpěv), Jacki (syntezátory), Paul (e-beaty) a Diane (syntezátory) byla na deskách a letáčích, ve skutečnosti neexistovali. Zpěv i hudba byly prací Millera, který stejně jako u svého předchozího projektu *The Normal* nahrál všechny nástroje sám.

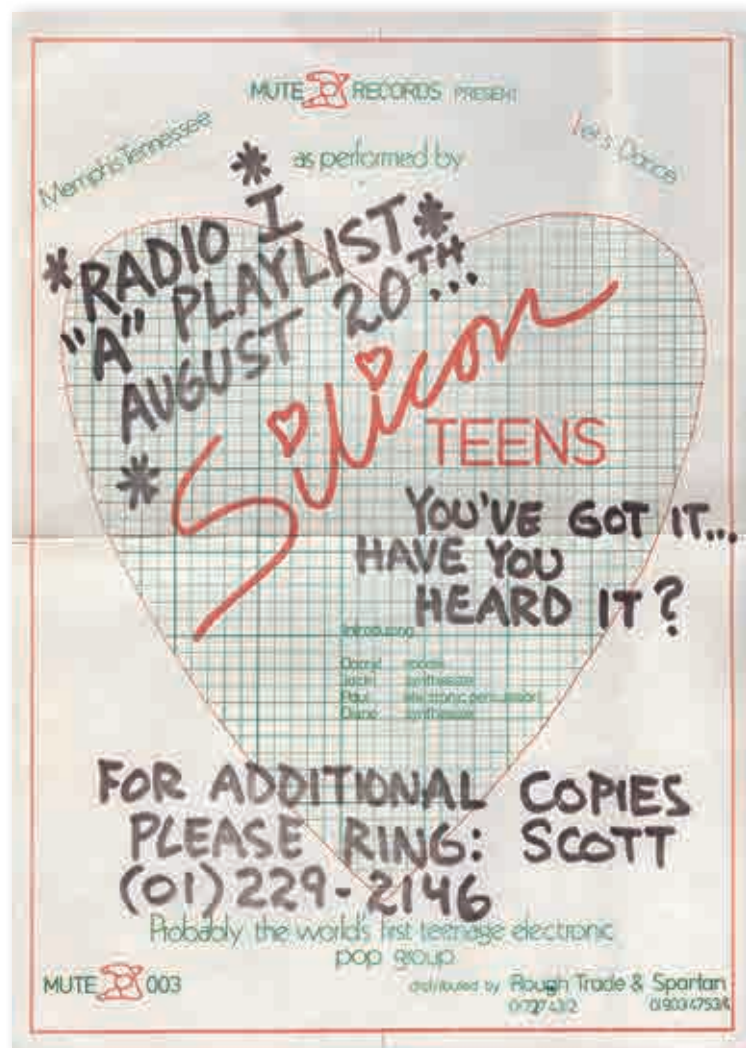
U Mute byly zapsané také skutečné kapely jako Fad Gadget a na chvíli také německá kapela DAF. V jednu chvíli byla v jedné dokonce skupina Soft Cell. „Rozhodovali jsme se, jestli podepsat smlouvu s Depeche Mode, nebo Soft Cell,“ vzpomínal později Daniel. Vybral si Depeche Mode a Soft Cell se upsali Some Bizzare a Phonogramu, přesto v roce 1981 produkoval Miller první singl Soft Cell pojmenovaný *Memorabilia*.

Mute se stala nahrávací společností podobného stříhu jako hudba, kterou prodávala, a vzorem post-punkového vývoje: a tím byla nezávislost. Nezávislost se uplatňovala na obě strany: umělecké vyjádření i finanční rozhodnutí. Daniel Miller spolupracoval pouze s hudebními skupinami, které sám považoval za zajímavé. Nemusel se nikomu zodpovídat.

Na druhou stranu si kapely mohly držovat kontrolu nad svým tvůrčím procesem. A díky tomu zůstaly co možná autentické, což bylo neocenitelné nejen pro nezávislé nahrávací společnosti. Nebyly to cílové skupiny a prodejní čísla, co udávalo program, byla to hudba. Z finančního úhlu pohledu to může znít naivně, ale takhle společnost Mute Records fungovala.

A protože kapely nahrávající u nezávislé nahrávací společnosti byly často více autentické než produkty velkých společností, dostávalo se jim lepšího přijetí a jejich desky se prodávaly dobře, dokonce i když původně byly zaměřeny spíše na úzkou skupinu posluchačů.

Daniel Miller nejprve vedl svůj label jenom z domova, ale brzy začal spolupracovat s Rough Trade jako distribučním partnerem.

SILICON TEENS. MEMPHIS TENNESSE

Promo plakát k *Memphis Tennessee*, první sedmipalcový singl *Silicon Teens* vydaný u Mute.

Společnost Rough Trade otevřela první prodejnu desek v roce 1976. Brzy svou činnost rozšířila, vznikl malý nahrávací label a distribuční sklad, a právě zde měla Mute Records zprvu uloženy své nahrávky. Takové byly začátky Danielova one-man podnikání a těžko by tenkrát někdo předpokládal, že se Mute stane jedním z nejúspěšnějších a nejvytrvalejších nezávislých labelů všech dob.

PRVNÍ OBCHOD ROUGH TRADE na Talbot Road 130 v Londýně byl otevřen v roce 1976. Legendární prodejna desek je dodnes velmi populární.

THE NORMAL • T.V.O.D. 7" • MUTE • MUTE001 • UK

SILICON TEENS • MEMPHIS TENNESSEE 7" • MUTE • MUTE003 • UK

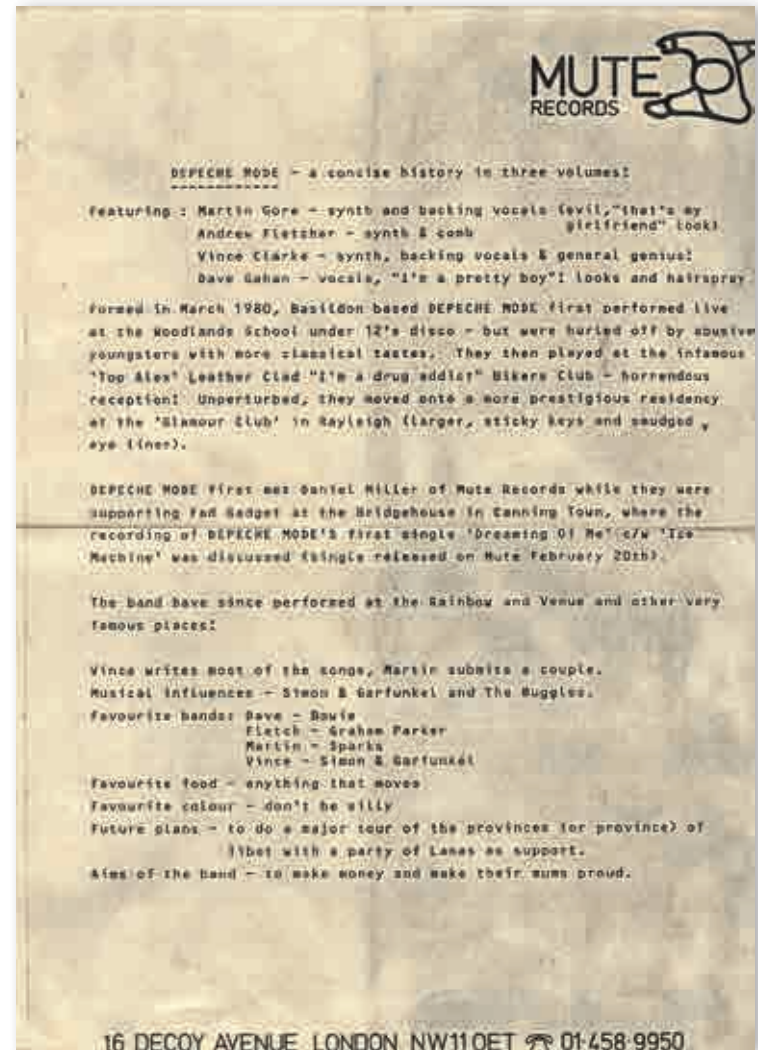
DREAMING OF ME

Už nešlo jen o nahrávání demosnímku na pásek, teď se jednalo o nahrávání singlu na skutečnou vinylovou desku, která se bude prodávat v obchodech, hrát v klubech a v rádiích nebo dokonce v televizi. Jako svou první vydanou nahrávku u Mute vybrali Depeche Mode s Danielem Millerem skladbu *Dreaming Of Me*, kterou měla kapela v koncertním repertoáru. Příjemná, melodická skladba s dobrým drajvem. Nahráli ji v malém londýnském studiu Blackwing společně s b-stranou *Ice Machine*. Daniel Miller se ujal role producenta, měl již jisté zkušenosti z nahrávání The Normal a Silicon Teens. Ale jak

dostat singl do vysílání? Během všech těchto prvních krůčků spoléhali Depeche Mode na podporu svého basildonského kruhu přátel. Ti nechodili jenom na koncerty kapely: kresbu na obal singlu *Dreaming of Me* udělal Mark Crick, kamarád Martina Gorea. Crick se později stal fotografem a spisovatelem. Bydlel ve stejné ulici a chodil do stejné školy jako Gore. V té době také kapela získala prvního bedňáka. Stal se jím Daryl Bamonte, mladší bratr Perryho Bamonteho, který hrál u The Cure na kytaru. Daryl zůstal u Depeche Mode do poloviny devadesátých let a stal se blízkým přítelem členů kapely.

Dreaming Of Me bylo ve Velké Británii vydáno 20. února. Ve stejné době vydali Heaven 17 svůj silně politicky zbarvený debut (*We Don't Need This*) *Fascist Groove Thing*,

První tisková zpráva Mute k vydání singlu *Dreaming of Me* ve Velké Británii. Tato zpráva byla přiložena k singlům a distribuována do rádií a DJům, jako informace o vydání.

aby se krátce poté stali ikonami novoromantické scény. To kapela Visage právě šplhala na vrcholky britských hitparád s hitem *Fade to Grey*. *Dreaming Of Me* se hrálo v rádiích a dosáhlo 57. pozice. Nic senzačního, ale byl to dobrý začátek, vždyť zatím žádná jiná nahrávka od Mute se do žebříčků takto nezapsala. Ve skupině panovala euforická nálada. Martin Gore vzpomíná: „Začali jsme mít pocit, že kdybychom se na kapelu soustředili trochu víc, mohli bychom všichni seknout s prací a věnovat se jen tomu.“

PODÁNÍ RUKY S DANIELEM MILLEREM

Hledá se: mladá syntezátorová kapela. Po úspěších Visage, Spandau Ballet či Soft Cell nemohly britské nahrávací společnosti přehlédnout nastupující trend a po mladých hudebnících se syntezátory byla náhle poptávka. Depeche Mode byli zahrnuti spoustou nabídek. Skupině se ozval Roger Ames, umělecký šéf společnosti Phonogram, a nabídl jejím členům nahrávací kontrakt a štědré podmínky. Zájem projevíly i další velké společnosti. Daniel Miller samozřejmě nemohl vůbec soutěžit s jejich finančními nabídkami. Ale Rod Buckle (spoluvlastník Sonet Records a spolupracovník Mute Records) a Neil Ferris (radiový promotér společnosti Mute)

DREAMING OF ME 7" • MUTE • MUTE 013 • UK

První výlisky singlu *Dreaming of Me* v Británii nesly na zadní straně obalu informaci: „Distribuoováno prostřednictvím Rough Trade“. Pozdější výlisky už uváděly jako druhého distributora Spartan.

DREAMING OF ME 7" • INTERCORD • INT 197.206 • GER

V Západním Německu nebyl singl *Dreaming of Me* vydán. Intercord distribuoval určité množství kopií zástupcům médií a DJům. Nicméně se objevily anglické výlisky, s přílepeným katalogovým číslem Intercord 197.206 na zadní straně. Singl byl zmíněn v tiskové zprávě Intercordu k vydání alba *Speak & Spell* v Západním Německu.

Plakát s motivem obalu singlu *Dreaming of Me* na koncert v londýnské Southbank Poly 1. května 1981. Ilustrace je prací Marka Cricka, který byl známý Vinceho Clarkea.

kaple doporučili, aby zůstala u Daniela, protože ten se o ně postará lépe. Členové Depeche Mode se rozhodli řídit jejich radou, protože Millerovi důvěřovali a cítili, že společnost Mute by měla být více schopná Depeche Mode dál rozvíjet, než by to bylo jinde, kde by byli součástí krátkodobého humbuku. „Proč bychom to neměli dokázat? Ostatní společnosti fungovaly docela staromódním způsobem a byly hodně orientované na pop, ale my jsme pracovali naprosto odlišně,“ vzpomíná Daniel Miller. Podáním ruky uzavřel s kapelou 50/50 smlouvu na zisk z prodeje ve Velké Británii.

Dohoda Mute Records zavazovala zajišťovat licence také v jiných zemích. Pokrok v tomto směru zajistil Rod Buckle ze společnosti Sonet a nahrávací společnost Intercord ze Stuttgartu. Ta se tak stala pro Mute partnerem pro vydávání nahrávek jejich umělců na německém trhu. Společnost Intercord vydávala všechny nahrávky Depeche Mode v Západním Německu až do roku 1989.

Pokud se porozhlédneme, co se stalo s kapelami, které v té době podepsaly smlouvy s velkými společnostmi, je evidentní, že rozhodnutí Depeche Mode zůstat s Danielem Millerem a Mute bylo správné: mnoho z ostatních kapel upadlo v zapomnění.

NEW LIFE

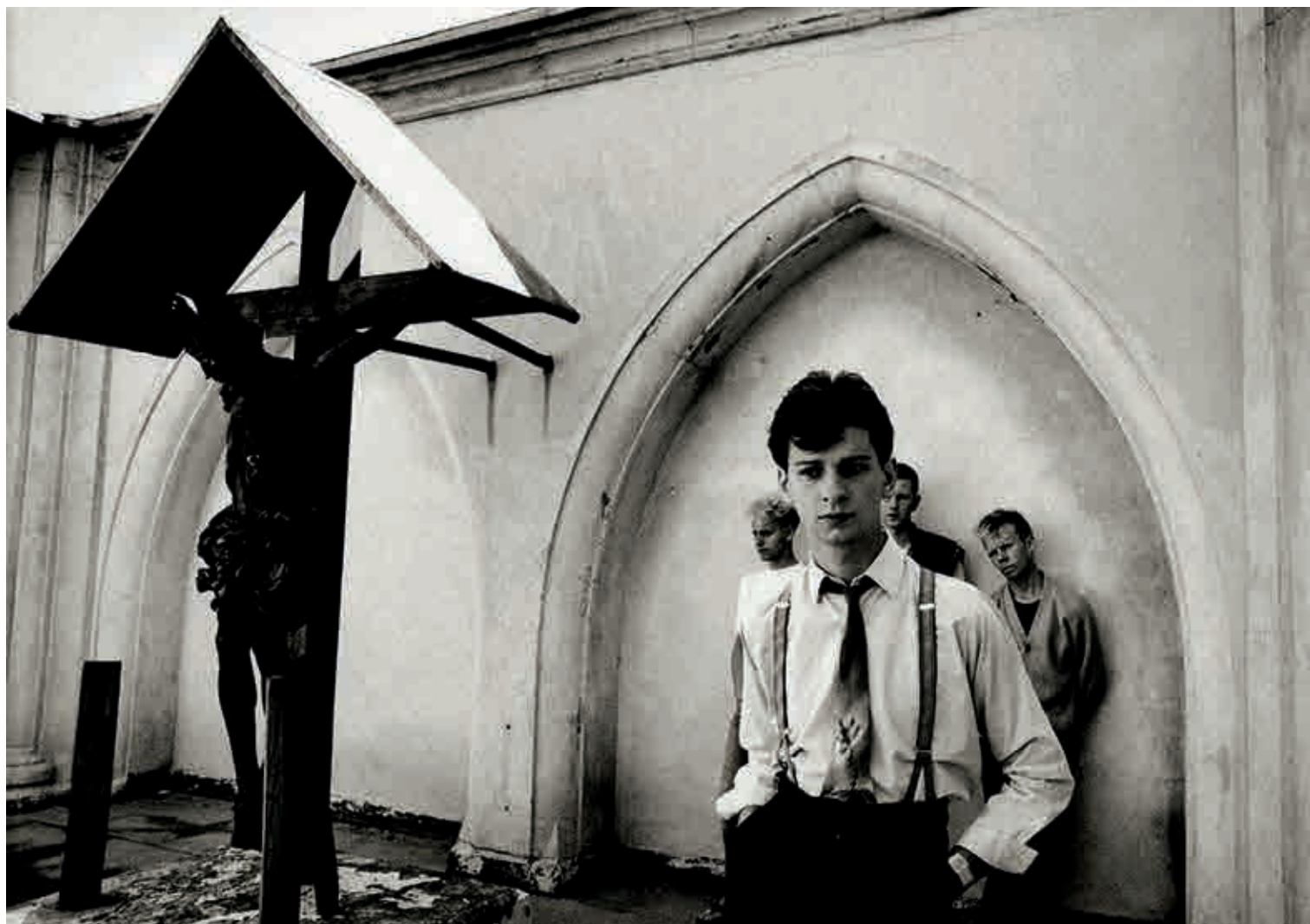
Nadšení a šťastní z úspěchu svého prvního singlu navázali členové kapely vydáním *New Life* dne 13. června. Tento singl byl prvním, který byl vydán ve dvanáctipalcovém formátu. Singl *New Life* rovněž přinesl toužebně očekávanou pozvánku k vystoupení v *Top Of The Pops*. Po něm se tento singl stal hitem a vyšplhal se na 11. pozici v britské singlové hitparádě. Následně začaly přicházet nabídky od televizních společností k natočení vystoupení pro televizní pořady. Další krok byl jasný: musejí nahrát album.

BLACKWING STUDIOS

Když Daniel Miller hledal studio pro práci na své desce *Silicon Teens*, narazil na Blackwing. Majitel studia Eric Radcliffe a jeho zvukový asistent John Fryer ukázali, že jsou přístupní Danielovu způsobu práce a nové elektronické hudbě obecně, což bylo v době, kdy se hudební studia orientovala na rockovou muziku, zcela výjimečné. K nahrávání mělo studio Blackwing k dispozici velkou kontrolní místnost, kde bylo možné syntezátory rovnou zapojit. Studio se nacházelo v malé postranní uličce v jihovýchodním Londýně, v budově bývalého kostela, který byl zčásti zničen během bombardování v roce 1941. Z ekonomických důvodů byl zakladatel

TOP OF THE POPS 1981 Vystoupení s *New Life*.

studia Eric Radcliff schopen vybavit studio pouze osmistopým nahrávacím systémem. Nikdo, a asi nejméně ze všech Radcliff, nemohl předpokládat, že se studio Blackwing stane v následujících letech legendárním místem zrodu bezpočtu alb vydavatelství Mute, a bude žádaným i pro další nezávislé společnosti jako 4AD či Creation Records. Kromě Depeche Mode zde v nadcházejících dekáдах nahrávaly své desky kapely jako Dead Can Dance, My Bloody Valentine či Nine Inch Nails. Pro natáčení první desky Depeche Mode zapojil ve studiu Miller také svůj analogový syntezátor ARP a sekvencér, čímž podstatně vylepšil malé vybavení kapely. Vince byl v té době nezaměstnaný, a tak trávil dny ve studiu s Danielem, ostatní přicházeli, když jim v zaměstnání skončila pracovní doba.

Vzhledem k limitům osmistopého systému byly skladby z větší části nahrány naživo. „Chtěl jsem zachytit, jak nejlépe jsem mohl, atmosféru a náladu těch písní. Tak aby zněly stylem, jak jsem je slyšel naživo,“ vysvětloval Miller. Ale skutečný test nastal až po skončení mixování. Když všichni odešli ze studia, nasedli k Radcliffovi do auta a vložili kazetu do přehrávače: pokud ty písně znějí dobře na pásce ve starém stereu v autě, budou znít dobře na jakémkoliv hi-fi systému.

Pamětní deska na kostele All Hallows Church, kde fungovalo studio Blackwing.

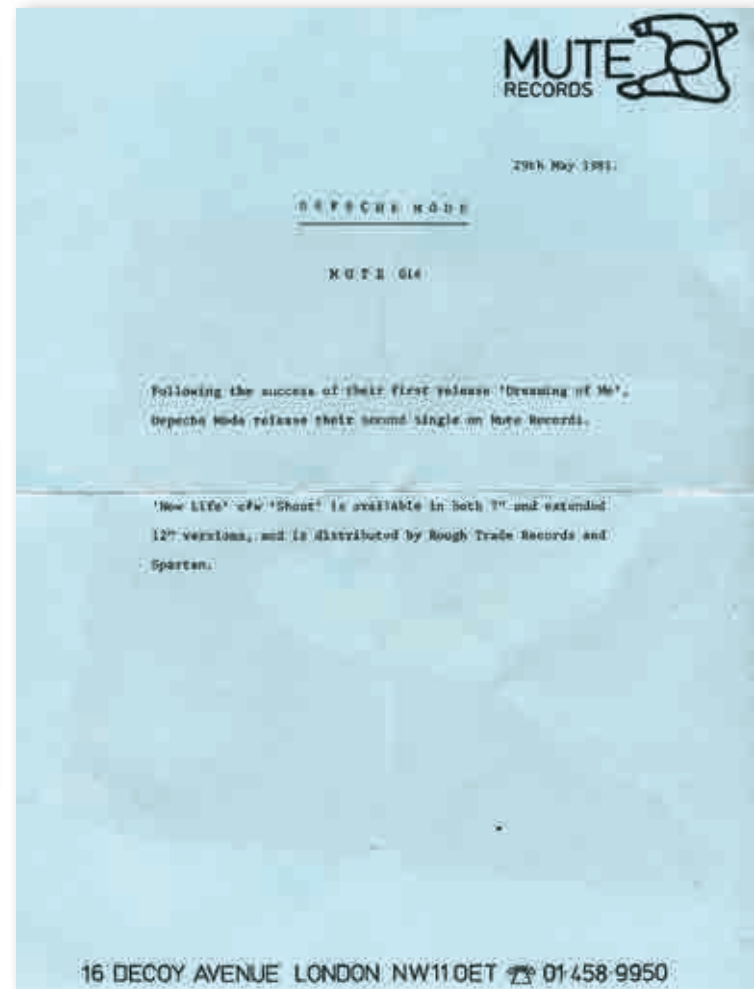
NEW LIFE 7" • MUTE • 7MUTE014 • UK

V polovině 70. let se jako nový vinylový formát objevil 12" singl, který přinášel lepší groove v porovnání se standardními 7" singly. Dlouhý formát dával 12" singlům skvěle reprodukováný zvuk, zvláště na vyšší základně hlasitosti, a jasně vylepšený dynamický rozsah. To znamenalo bohatší basy a výšky. Vyšší základna hlasitosti také zaručovala lepší odstup signálu od šumu, když byla nahrávka přehrávána na vyšší hlasitost, například na diskotékách. Zvuková vylepšení nebrala konce.

První 12" singl, který byl zpočátku identický k 7", singlu byl brzy v obchodech označován jako Super Sound Single.

Mezinárodní průlom 12" singlu lze vysledovat v potřebě delších, více tanečních verzí skladby, dnes známých jako remix.

New Life 12" singl obsahoval první remixovaný track Depeche Mode. Později se 12" promosingly s remixy staly úhelným kamenem úspěchu kapely na tanečních parketech ve Spojených státech.

NEW LIFE 12" • MUTE • 12MUTE014 • UK

Grafický design 12" britského singlu New Life byl založena na fotografii plačícího dítěte, které se již objevilo na obalu vědeckého časopisu Mind Alive v roce 1968.

Anglická rocková legenda kapela Black Sabbath použila stejný motiv na obalu desky Born Again v roce 1983.

Britský hudební magazín Sounds uvedl jako první Depeche Mode na obálce 27. června 1981. Foto na obálce bylo prací Virginie Turbettové, velmi známé rockové fotografky. Foto bylo pořízeno na hřišti u Blackwing Studios.

NEW LIFE

Words and Music by VINCENT CLARK

Recorded

by

Depeche

Mode

on

SONET PUBLISHING LTD • MUSIC SALES LTD • 78 Newman Street • London W1

NEW LIFE 7" • INTERCORD • INT 111.800 • GER

Design obalu v podání Simona Rice byl nejprve dostupný pouze na britském vydání 12" singlu. Všechna ostatní vydání licencovaná po světě, a to jak v 7" tak v 12" provedení, nesla design založený na fotografii Rodneyho Martina.

Dvanáctipalcový singl s obalem zobrazujícím plačící dítě se, jak je mezi fanoušky známo, objevil od poloviny 80. let, kdy byl 12" singl poprvé vydán na CD. Název remixu Rio Mix, které dostala 12" verze Shout! na b-straně, se objevil na obalu pouze anglického vydání.

V Německu se standardní 7" verze objevila s přelplekou „not for sale“ na předním obalu a byla distribuována pouze jako promo.

NEW LIFE 12" • INTERCORD • INT 126.800 • GER

Článek pro tisk oznamující novou kapelu společnosti Intercord, který sepsal Manfred Gillig Degrave (nahore), a tisková zpráva Intercordu k vydání singlu New Life ze 4. srpna 1981.

PRVNÍ FOCENÍ S TIMEM WILLIAMSEM

V červnu 1981 požádal Vince Clarke fotografa Tima Williamse – který byl příznivcem Depeche Mode od samého počátku –, zda by nenafořil sadu fotografií skupiny. Do poštovní schránky informačního servisu Depeche Mode, který založila tehdejší Clarkova přítelkyně Deb Danahayová, přicházelo nekonečné množství žádostí o autogramy. Informační servis pravidelně podával zprávy rychle rostoucí základně fanoušků Depeche Mode o aktivitách kapely.

Samotné focení se uskutečnilo 21. června 1981 a byly při něm pořízeny první tři fotografie na autogramové pohlednici. Ty bylo možné objednat prostřednictvím informačního servisu, a také se prodávaly během koncertních vystoupení kapely.

MÓDA A SLÁVA

Dalším způsobem jak kultivovat svou image byl pro kapelu, vedle hudby, koncertů a obalů desek, také styl oblékání. S rokem 1981 se Depeche Mode převlékli do módy chlapců swingu ze čtyřicátých let: tmavé obleky, bílé košile a krava-

Toto foto bylo pořízeno před domem rodičů Vince Clarkea. Auto, na kterém kapela pózuje, patřilo otci Deb Danahayové. Deb byla tehdejší přítelkyní Vince Clarkea a zakladatelka Depeche Mode Information Service, prvního fanklubu kapely. Bylo vytištěno 500 těchto fotografií na autogramové karty.

Podpisová fotografie od firmy Walkerprint sídlící v Londýbě má mezi sběrateli velkou cenu. Bylo jí vytištěno 1000 kusů.

Depeche Mode v červnu 1981. Fotografie zachycuje kapelu na vrcholku Vange Hill Drive v Basildonu. Bylo vytištěno 500 podpisových karet s touto fotografií.

ty, a také do módy, která byla na počátku osmdesátých let typická pro gay kluby – kožené oblečky. Kapela oscilovala mezi těmito styly, a její členové nebyli rozhodnutí, kterou cestou se vydat, ještě nespojovali image s hudbou. To přišlo až mnohem později. Nicméně v té době nebyl mix stylů ničím výjimečným. Mnoho jiných kapel, například Soft Cell, měnilo svou image.

Britský hudební tisk, kterému v té době dominovaly *New Musical Express*, *Sounds* a *Melody Maker*, označoval Depeche Mode po vydání prvního singlu jako hudbu pro děti a náctileté, kterým se říkalo teenybopper. Možná to bylo proto, že *Dreaming Of Me* postrádalo mollové akordy, možná proto, že chlapi vypadali na fotografiích příliš optimisticky, na rozdíl od ostatních skupin nové vlny, které měly v tváři vyrytu aroganci a únavu ze světa kolem. „Lidi nás nebrali tak vážně jako Heaven 17 nebo Human League a jim podobné kapely, které byly velmi depresivní,“ vzpomínal rádiový promotér Mute Record Neil Ferris.

To se mírně zlepšilo po vydání *New Life*, ale kapela brzy zjistila, jak je obtížné vysvětlit, že úspěch v žebříčkách není

na překážku serióznímu a nezávislému postoji. „Depeche Mode jsou příliš mladí na melancholii Kraftwerku, a jejich spodky příliš čisté na zoufalství DAF. Nakonec, když s těmi třemi syntezátory začnou prskat, jamovat a zamrznou na *I Take Pictures*, vypadají jako děti, které si hrají s autíčky,“ napsal NME v srpnu 1981.

Na druhou stranu německý magazín *Musikexpress* věřil, že Depeche Mode jsou pouze produkt vytvořený Danielem Millerem, a odsoudil je hořkými slovy: „Nenáročný, ultra-synth glamour-pop čtyř pěkných mládenců, které dal dohromady ve své electro dílně Daniel Miller (Fad Gadget, Silicon Teens), aby zformoval komerčně úspěšný balíček. Tohle balení se dá číst jako: ‚Každý singl hitem!‘. A to navzdory skutečnosti, že v Německu byla kapela skutečně populární (na rozdíl od Británie), čtenáři německého magazínu *Sounds* zvolili Depeche Mode na čtvrté místo v žebříčku nejlepších nových zahraničních kapel. Předběhly je jen kapely Au Pairs, Bow Wow Wow – které brzy zmizely v propadlišti dějin – a také Heaven 17.

TO AVOID
P
De Peché
Mode
PLUS
Voice of REASON

£ 2.00

ADMISSION

Depeche Mode živě v klubu Bridgehouse v Barkingu ve východním Londýně 29. července 1981. Tento koncert se odehrál pár týdnů po vystoupení kapely v Top Of The Pops a byl držen v tajnosti, z obav před velkou účastí. Reklama v NME nesla šifrovaný název vystoupení: „Modepeche: Dreaming of a new life“.

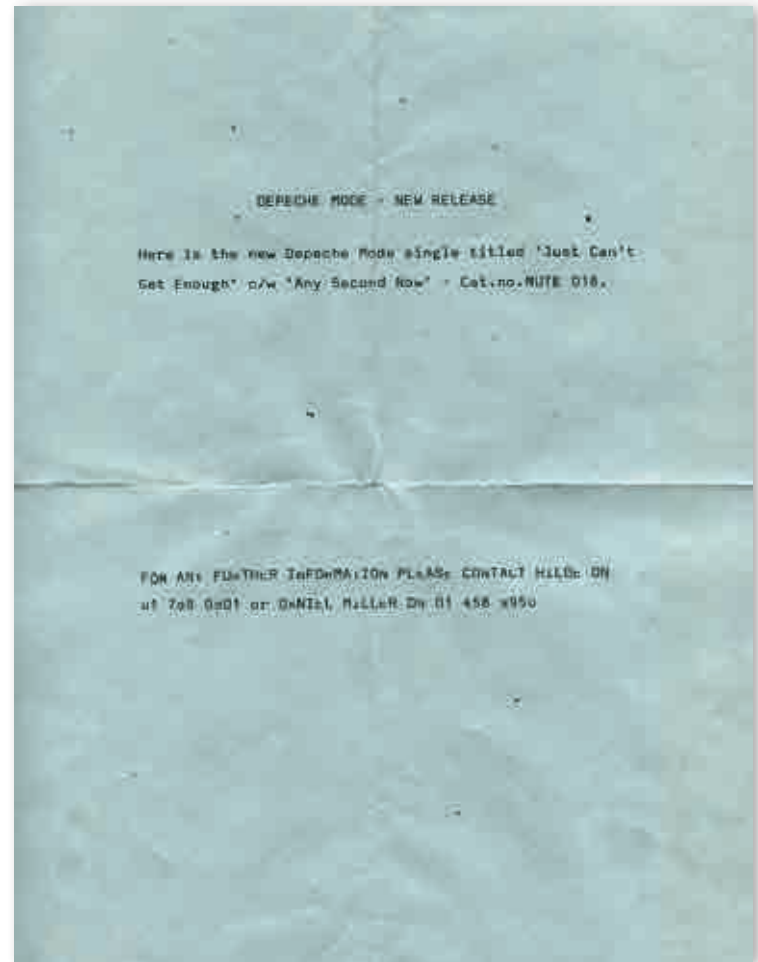
JUST CAN'T GET ENOUGH

Začátkem září, ještě před vydáním debutového alba, vydala skupina třetí singl *Just Can't Get Enough*, který vystoupal až na 8. pozici v britském žebříčku. Znovu se jim podařilo dostat se do *Top Of The Pops*. Po dlouhém období nejistoty se zdálo, že nadešel onen okamžik: mládenci opustili svá zaměstnání a plně se soustředili na hudbu. Teď už nebylo cesty zpět.

TOP OF THE POPS

Depeche Mode s *Just Can't Get Enough* v *Top Of The Pops*. Tato televizní show byla jedním z nejúspěšnějších pořadů televize BBC v osmdesátých letech. Pro značný pokles sledovanosti byl však pořad po 42 letech ukončen, a to 20. června 2006.

JUST CAN'T GET ENOUGH Tisková zpráva pro singl *Just Can't Get Enough* v Británii. Jak bylo v té době zvykem, neobjevovaly se v ní detailní informace o skupině, ani o obsahu singlu.

JUST CAN'T GET ENOUGH 7" • MUTE • 7MUTE016 • UK

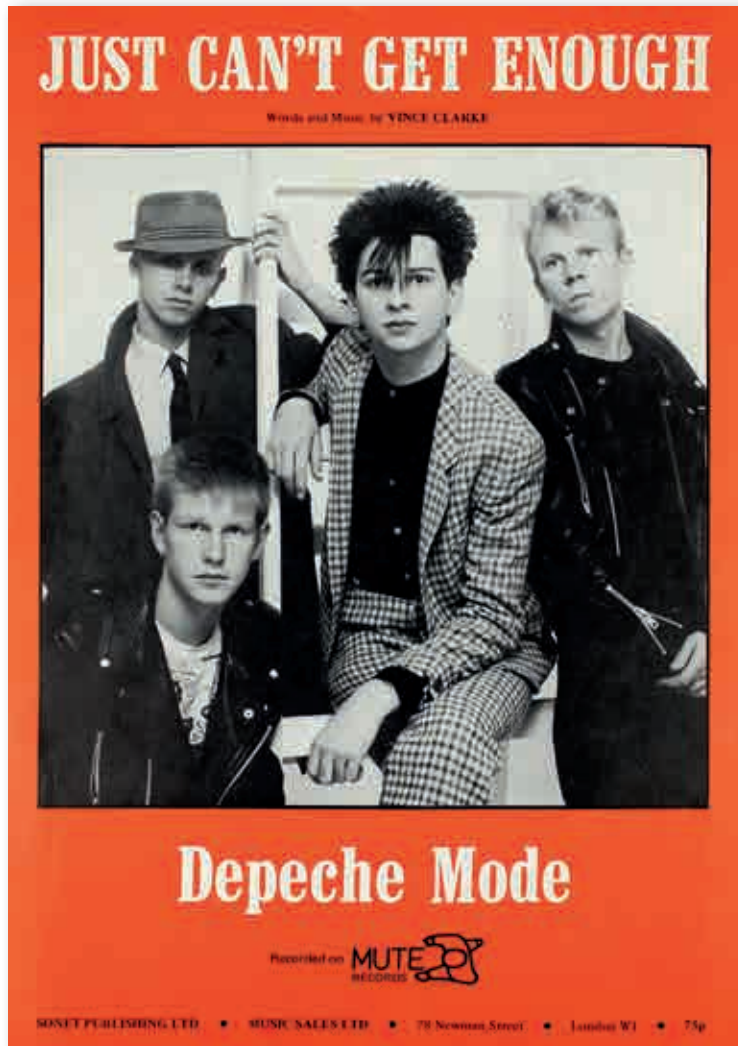

JUST CAN'T GET ENOUGH 12" • MUTE • 12MUTE016 • UK

Kapela nebyla nadšená, obzvláště frontman Dave Gahan, že je viditelný pouze jako rozostřená, zrnitá postava – na fotografii, která se objevila na obalu NME 22. srpna 1981 a jejímž autorem byl holandský fotograf Anton Corbijn, který již předtím fotografoval kapely Joy Division a U2. Corbijnův nekonvenční fotografický styl jej v následujících letech světově proslavil.

MERCHANDISE 1981 Text skladby zveřejněny společností Music Sales Ltd.

JUST CAN'T GET ENOUGH 7" • RCA • SPBO-7292 • ESP • PROMO

JUST CAN'T GET ENOUGH 7" • FERMATA • 88.506 • BRA • PROMO

► SPEAK & SPELL

Krátce před albem *Speak & Spell*, které bylo vydáno 29. října 1981, byl vložen do říjnového čísla populárního magazínu *Flexipop* sedmipalcový flexi-singl od Depeche Mode s titulem *Sometimes I Wish I Was Dead* – dobrý propagační tah pro jejich blížící se debutové album. Prodejny ve Velké Británii hlásily na 60 000 objednávek budoucího alba. Očekávání byla značná.

V listopadu dosáhlo *Speak & Spell* na 10. místo v britské albové hitparádě, což byl pro novou skupinu z nezávislého vydavatelství pozoruhodný výsledek. Název alba *Speak & Spell* byl návrhem Daniela Millera a odkazoval na elektronickou hračku, která se v té době prodávala ve Velké Británii – a její jméno se pro skupinu, která dělala své první krůčky, dobře hodilo. Depeche Mode už nikdy nezněli tak optimisticky a vyložené naivně jako ve svých počátcích.

Devět skladeb z jedenácti pro album napsal Vince. *Tora! Tora! Tora!* a *Big Muff* složil Martin, který rovněž zpíval hlavní vokál v písni *Any Second Now* (Voices). Jelikož singl *Dreaming Of Me* byl vydán pouze ve Velké Británii, nahradila na zahraničních vydáních alba tato píseň skladbu *Sometimes I Wish I Was Dead*. V tradici elektronických kapel ze sedmdesátých let se na albu objevila také instrumentální skladba: *Big Muff*.

Design obalu alba byl prací fotografa Briana Griffitha, který předtím pracoval s Elvisem Costellem a Iggy Popem. Griffithova agentura sídlila ve stejné budově jako Mute, a tak získal zakázku. „Všechno jsem připravil úplně sám, nikdo jiný mi nepomáhal. Nevím, kde jsem vzal nápad na labuť v plastovém obalu. Vůbec nemám ponětí,“ říká Brian

Mluv a hláskuj (Speak & Spell) výuková hračka společnosti Texas Instruments. Nejen první album Depeche Mode bylo pojmenováno po této úspěšné hračce. Hlavní hrdina filmu Stevena Spielberga *E.T. mimozemšťan* telefonoval domů prostřednictvím stejné hračky v roce 1982.

na to, jak obal desky vytvořil. Členové kapely si nebyli jisti, co si o tom myslet, a částka 1 000 liber se jim za to zdála bezostyšně nafouknutá, ale nakonec je labuť tím, co skončilo na obalu. A i když to není nejskvělejší obal desky, jaký kapela na svých nahrávkách měla, působí jeho význam záhadně: nikdo nemohl přijít na to, co to vlastně znamená.

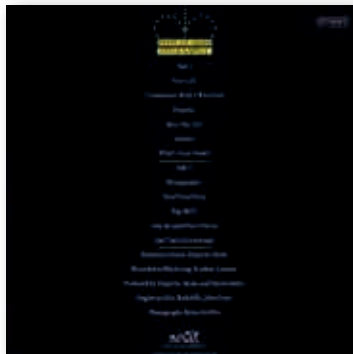
ČASOPIS FLEXIPOP! Č. 11/1981

THE FLEXIPOP! ALBUM LP • LYN11965 • UK

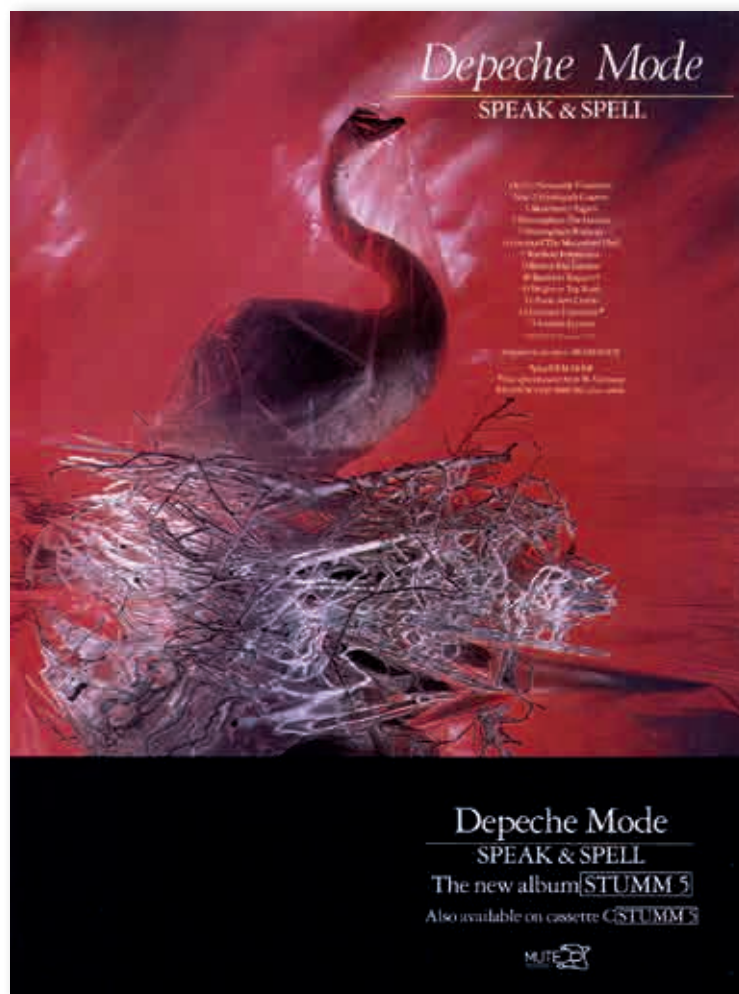

SPEAK & SPELL LP • STUMM5 • UK

Když bylo 29. října 1981 debutové album Depeche Mode *Speak & Spell* vydáno, bylo zaznamenáno již 60 000 předobjednávek. Jednalo se o páté album Mute Records a bylo distribuováno společnostmi Rough Trade a Spartan Records. V zahraničních licencích se na albu místo skladby *I Sometimes Wish I Was Dead* objevila skladba *Dreaming Of Me*, která vyšla jako singl pouze ve Velké Británii.

Autorem fotografie na obalu desky byl Brian Griffin (33) původem z Birminghamu. Griffin studoval fotografii v Manchesteru v letech 1964-69, a časem se stal velmi úspěšným fotografem a režisérem. Mezi jeho klienty patřil např. Paul McCartney. Práce Briana Griffina jsou v současné době pravidelně vystavovány v galeriích po celém světě.

Reklama na vydání alba *Speak & Spell* v Británii obsahovala termíny turné k albu, které začalo 31. října 1981 v Newcastlu a trvalo do konce roku. Na některých koncertech v Západním Německu se objevila jako předkapela formace Palais Schaumburg.

DEPECHE MODE Obal německého vydání alba obsahoval na rozdíl od britského vydání na zadní straně fotografii kapely. Fotografie pořídil Brian Griffin.

**INTERCORD TISKOVÁ ZPRÁVA (ORIGINAL)
LONDÝN V HOREČCE ZVANÉ DEPECHE MODE**

Zpráva dorazila telexem 19. října, přesně deset dní před vydáním prvního alba Depeche Mode. Daniel Miller, šéf jednočlenné vydavatelské společnosti, ji doplnil přeplepkou: „60 000 předobjednávek, to je stříbro, přátelé.“ Druhý den už následovala oprava: „Zapomeňte na stříbro, máme zlato!“ Aby kapela v Anglii získala zlatou desku, musela prodat 100 000 desek. Depeche Mode měli už devět dní před vydáním alba 100 000 předobjednávek. *Melody Maker* vznesl jasný verdikt: „Londýn má Depeche Mode horečku. Vše začalo nevině v městečku Basildon. Tam se před rokem tihle čtyři kluci setkali: Dvacetiletý Vince Clarke, nejstarší z nich, byl tehdy kytaristou v akustickém duu, klávesista Martin Gore, kterému je 19 let, byl členem rockové kapely, Andy Fletcher si jen tak pobrnkával na svou starou basovku Fender, a osmnáctiletý Dave Gahan si myslel, že pokaždé, když mu přeskočí hlas, dělá ho to sexy.“

Tahle čtveřice se rozhodla založit kapelu. A protože měli slabost pro syntetické zvuky stejně jako pro hudbu, jejich směřování bylo jasné: syntezátorová muzika. Jméno našli rychle: Depeche Mode. „Líbilo se nám, jak ta francouzská slova zní,“ přemítal Vince Clarke. Depeche Mode (Módní novinky) byl název francouzského módního časopisu. O rok později už bylo synonymem pro svěží elektronický zvuk. Velkou roli v tom hrál Daniel Miller, který dělá vlastní elektronickou hudbu a je šéfem Mute, labelu, který vydal druhé album německé kapely Deutsch Amerikanische Freundschaft (DAF). Teď je plně koncentrován na technickou podporu kapely. Právě od Millera se klukům dostalo tipů ohledně správného vybavení, aby byl jejich zvuk na odpovídající úrovni. Úspěch přišel rychle. Jejich první singl *Dreaming of Me* byl vydán v březnu 1981 a dostal se v Británii do Top 30. Jejich druhý singl *New Life* z května 1981 se dostal do Top 20 a zatím poslední *Just Can't Get Enough* dosáhl na Top 10. Mezitím kapela vystupovala na koncertech, z kterých fanoušci udělali skutečné taneční orgie. „Dalo by se říct, že fanoušci prostě nemají dost nového Depeche Mode popu,“ napsal NME. A to bylo v časech, které pro britskou mládež nevypadaly nijak růžově. „Impérium se rozpadá a fanoušci tančí,“ napsal Bernd Gockel z *Musikexpressu*. Pro Němce zněla hudba Depeche Mode jako neaktuálnější barometr anglické nálady. První album Depeche Mode bylo venku. A nejen kvůli 100 000 předobjednávkám *Melody Maker* věřil: „Tohle je pro syntezátorové popíky pouhý začátek.“ Album uvádělo některé novináře do vytržení: „...tak transparentní, tak čisté, zářivé, plné nového života – je s podivem, že nezažehli permanentní taneční stíny na zdech...“ Tak uvedl svou nadšenou recenzi *Melody Maker*. Manfred Gillig z časopisu *Audio* byl méně poetický, zato více výstižný: „Depeche Mode ukazují šestý smysl pro věci, které dělají z písní hity. Jednoduché a svěží.“ A Daniel Miller byl z těchto reakcí nadšený: „Anglie má horečku zvanou Depeche Mode...“

**SPEAK & SPELL (LP.INTERCORD.INT146.801.GER)
LIMITOVANÉ PRVNÍ VYDÁNÍ ALBA S „POP TRANSFER“**

Toto vydání patří mezi nejvíce raritní záležitosti mezi sběrateli. Společnost Intercord vydala v Západním Německu první výlisky se speciálním přebalem, aby přilákala nové posluchače. Nažehlené přebaly byly v 80. letech velmi populární sběratelský materiál pro děti a mládež. Ale přebal zakrýval zadní část obalu a tracklist. A tak byl mezi přebal a obal vložen lístek, aby nakupující získal potřebné informace. Najít album, které by mělo nepoškozený přebal, je i po 30 letech velmi obtížné. Navíc neexistuje informace o počtu těchto výlisků.

WAVE NEWS LP Sampler • INTERCORD • INT 145.057 • GER

Depeche Mode se objevili na kompilaci Intercord na barevném vinylu se singlem *New Life*. Další pozornost zaslouží obal nahrávky s anglickými hudebními nadějemi. Zajímavé je, že na přehledu z katalogu Intercordu se objevuje první singl Depeche Mode

s katalogovým číslem INT 197.206, a také legendární slogan Depeche Mode: „Tanz dich tot“, který má původ z této kompilace.

DEPECHE MODE

London, The Venue

Kraftwerk meets The Bay City Rollers! Unkomplizierter Ultra-Synthi-Glamour-Pop von vier hübschen, braven Bübchen, die Produzenten-Ars Daniel Miller (Fad Gadget, Siloon Teens) in seiner Elektro-Werkstatt zu einem kommerziellen Kraftpaket zusammenschweißt hat. Das Motto: Jede Single ein Hit!

Nach „Dreaming“ war „New Life“ gerade der Überraschungshit der englischen Charts – und das Venue platz prompt aus allen Nähten. Das Publikum – jung, chic und tanzwütig. Auf Stühlen, Tischen und der gesamten Empore wird getanzt, als stünde der Untergang der Welt bevor. Zum Glück ist ihr Set (einschließlich Zugabe) nur knappe 45 Minuten lang – anderenfalls wäre eine Material-Ermüdung (sowohl was die Songs als auch die Tanzbeine betrifft) wohl kaum zu vermeiden.

Man mag Melodien und Sound (Gesang, drei Synths und drums) banal und überflüssig finden, sich ihnen entziehen oder sie gar has-

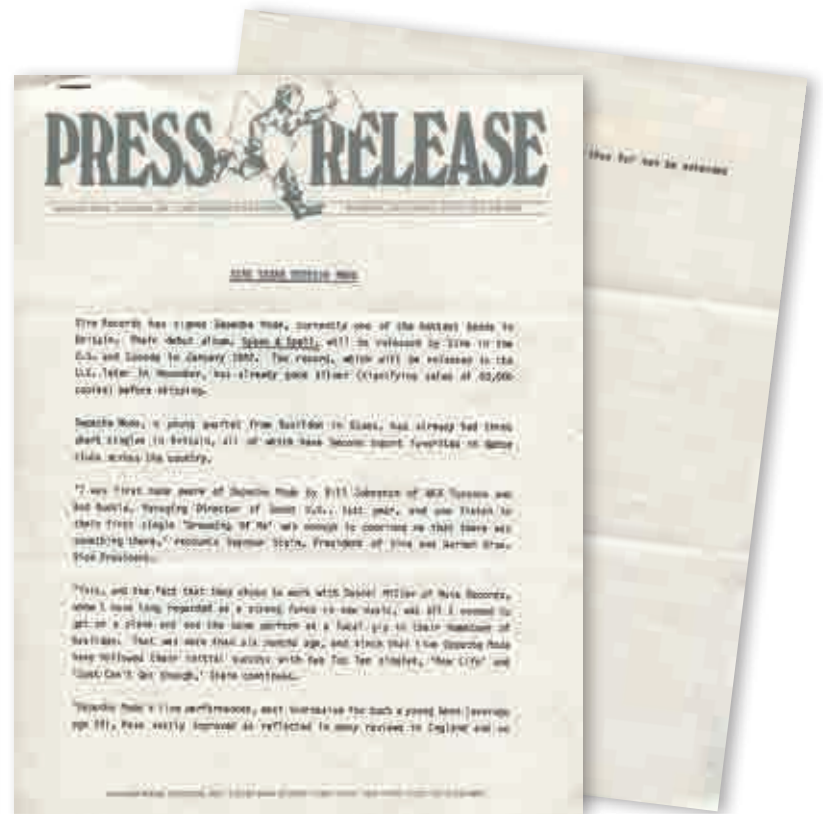
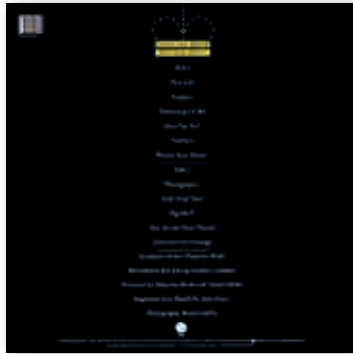
sen kann man nicht. Depeche Mode, obwohl gerade erst 19 und 20 Jahre alt, haben ein so natürliches Gespür für prägnante *riffs* und *hooks* wie man es von anderen „New Roman-

tes“ her nicht kennt. In die Ecke von *Classix Nouveaux* und *Duran Duran* möchten sie sich auch gar nicht erst drängen lassen. Futurismus und Avantgarde sind Schimpfwörter für sie. *Dress up and dance* – das ist die Botschaft! Das Empire fällt, und die Kids tanzen dazu...

Bg

Tisk v Západním Německu objevil Depeche Mode. Velmi známý hudební časopis ME Sounds napsal první příspěvek o Depeche Mode ve svém zájmovém vydání.

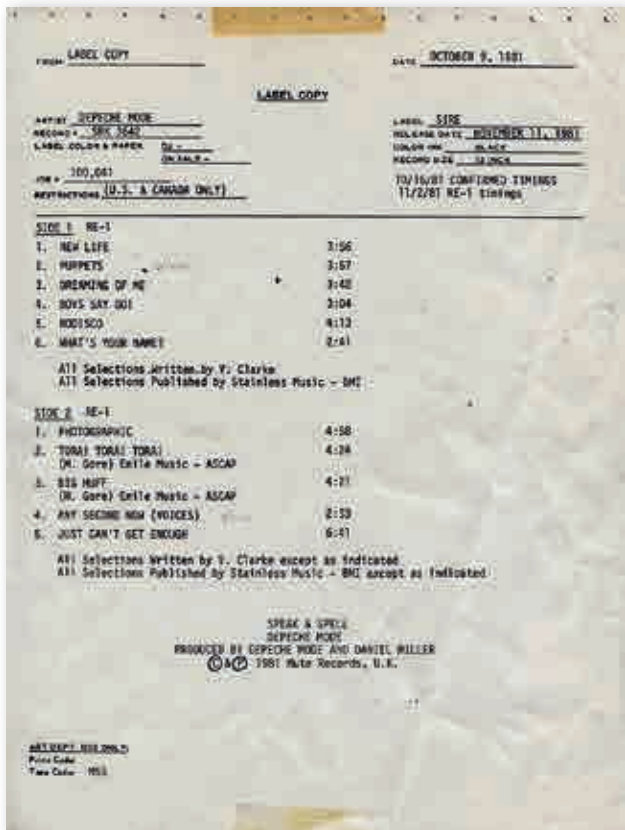
SPEAK & SPELL LP • SIRE • SRK 3642 • USA

SIRE RECORDS PODEPISUJE DEPECHE MODE

V tiskové zprávě z 5. listopadu 1981 prozradil šéf Sire Seymour Stein, jak došlo k dohodě mezi Sire a Depeche Mode. Bill Johnston z WEA v Torontu a Rod Buckle, a britský manažer ze Sonet Records mě na Depeche Mode upozornili již minulý rok, a jakmile jsem slyšel jejich první singl *Dreaming of Me*, nabyl jsem přesvědčení, že je to něco speciálního," vzpomínal Seymour Stein, prezident Sire a viceprezident Warner Bros.

„To a také skutečnost, že byli u Daniela Millera z Mute Records, kterého jsem si po dlouhou dobu cenil jako hnací síly moderní hudby, mě přesvědčilo, abych sedl do letadla a letěl do jejich domovského města Basildonu a viděl je naživo na koncertě. To bylo před půl rokem a potom měli okamžitý úspěch s top ten singly *New Life* a *Just Can't Get Enough*," řekl Stein. „Vystoupení Depeche Mode bylo velmi imponující, na tak mladou kapelu (těm klukům bylo průměrně 19 let) mají velký potenciál, jak potvrzuje britský a kontinentální tisk. Myslíme, že jejich úspěch bude pokračovat na mezinárodní úrovni," pokračoval Stein.

Průvodní dopis k testovacímu vylisku s informacemi o výrobě.

SPEAK & SPELL LP Testpressung • SIRE • SRK 3642 • USA

JUST CAN'T GET ENOUGH 7" • SIRE • SRE50029 • USA • PROMO

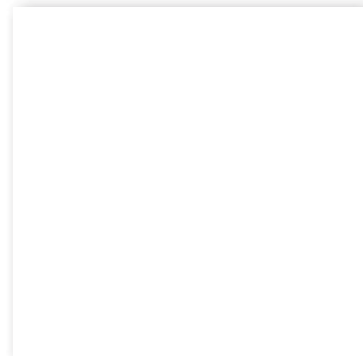
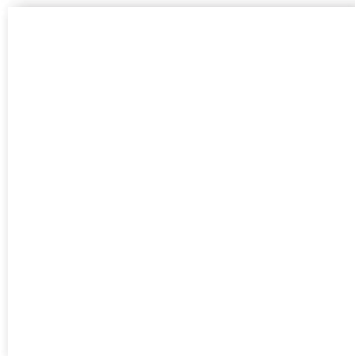

Foto set od Antoine G. byl použit pro propagaci v Severní Americe a v Japonsku.

BIG MUFF 12" • SIRE • PRO-A-1025 • USA • PROMO

JUST CAN'T GET ENOUGH 12" • SIRE • PRO-A-999 • USA • PROMO

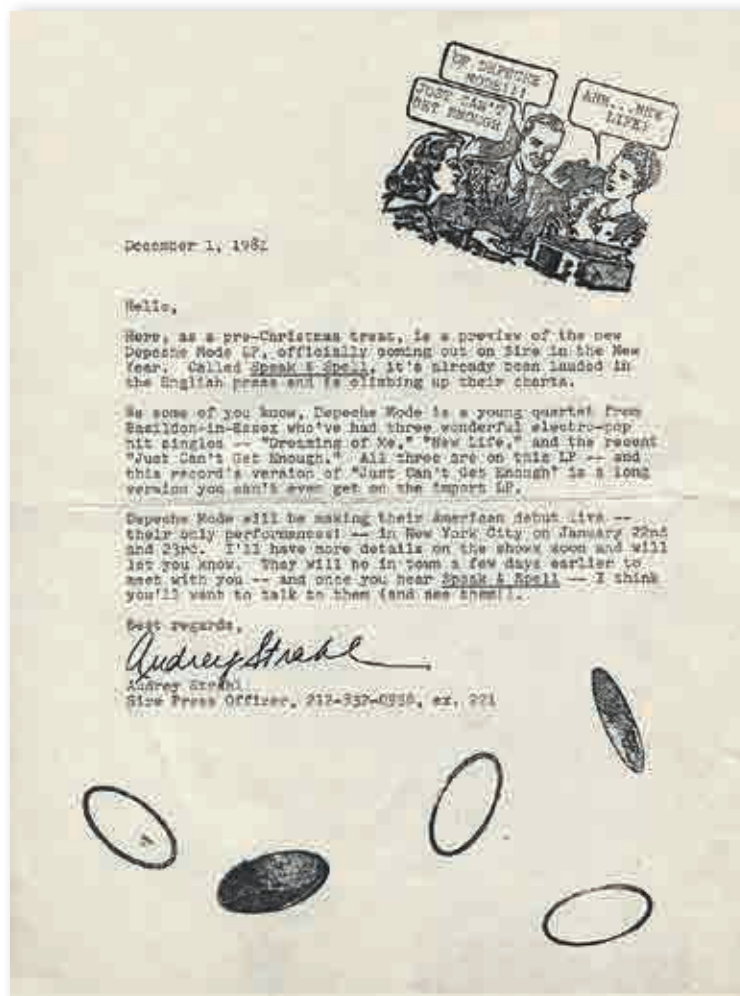
WEA SAMPLER LP • WEA • SAM 6 • CAN • PROMO

K propagaci alba *Speak & Spell* v Severní Americe připravila Sire několik promo vinylových výlisků.

Na rozdíl od britských výlisků *Dreaming of Me* obsahoval kanadský 7" promo vinyl jako b-stranu skladbu *Any Second Now* (Voices). Tento spíše netypický rádiový song byl napsán Vincem Clarkem a byl první skladbou Depeche Mode, kterou nezpíval Dave Gahan, ale Martin Gore. *Dreaming of Me* se také objevilo na sampleru společnosti WEA.

Na kanadském vydání 7" promo vinylu *Just Can't Get Enough* se jako b-strana objevila skladba *Tora!Tora!Tora!*.

V tiskové zprávě 1. prosince 1981, kterou distribuovala Sire Records DJům a rádiovým stanicím v Severní Americe, byl oznámen koncertní debut kapely v USA, a to vystoupeními 22. a 23. ledna 1982.

DREAMING OF ME 7" • SIRE • PRO 0610 • CAN • PROMO

JUST CAN'T GET ENOUGH 7" • SIRE • PRO 50029 • CAN • PROMO

JUST CAN'T GET ENOUGH 7" • DISCHI RICORDI S.P.A. • MUT10384 • ITA

**デペッシュ・モード
ニュー・ライフ**

魔法の光電管から躍り出したカムフラブル
・ダンス・ビート!

★全英チャートNo.1「キャント・ゲット・イナフ」
「ニュー・ライフ」収録!

★プロデュース: デペッシュ・モー
ド & ダニエル・ミラー
●曲目: ニュー・ライフ / ドリー
ミング・オブ・ミー / ノーディス
コト ライト / ライト / キャン
ト・ゲット・イナフ 他全11曲

●P-11218 ¥2,500
地盤発売中

メンバー: テイヴィッド・カーン(ヴォーカル、エ
レクトロニック・パーカッション)、ウインズ・クラ
ク(シンセサイザー、バックキング・ヴォーカル)、マー
ティン・ゴア(シンセサイザー、バックキング・ヴ
ォーカル)、アンドリュー・フレッチャ
ー(ベース、シンセサイザー)

JUST CAN'T GET ENOUGH 7" • WARNER-PIONEER • P-1662 • JP • PROMO

